

OBEČNICKÝ ZPRAVODAJ

ČERVENEC - SRPEN 2018

Ročník 21

Vydává Obec Obecnice (☎ 318 614 056) | Redakce Bohouš Svoboda (☎ 318 614 079) | www.obecnice.cz

Co najdete v Obecnickém zpravodaji:

OÚ | SDH | SPOLKOVÝ DŮM - KNIHOVNA | MŠ | TJ SLAVOJ OBEČNICE

Slunce pálí jak ďas a za krátký čas vzdám hold suchej švestce... Kamarádi táborových ohňů tuhle píseň zpívali kdysi asi po nějaké zkušenosti se suchem, nebo měli žízeň a museli se z ní vyzpívat. Švestky bohudík neschnou, a tak bude co pálit, ovoce je na stromech tolik, že mám obavu, abychom neobsadili první místo na světě v „chlástu“. Zatím jsme prý až druhí. Rozhodl jsem se, že úvodník pojmu jako reportáž přímo z prázdninové dovolené, abych se někoho nedotkl, raději ze své. Naše dovolená začíná vždycky v CHKOO v Obecnické rezervaci. To se sejde pár, pardon více párů a dohodnou se na například na cyklo-dobrodružství v jižních Čechách. Jako každý rok bude veselo, cesty vedené zkušenými vůdci se trochu prodlouží, protože podle mapy jezdí jenom trouba, že? Policisté z Třeboně se na upozornění kolem jedné večer zase přijedou podívat, jaká máme v obci hezká děvčata. Na Nové Hlíně dojdou klobouky a rum. Prostě dobrodružství, při kterém všichni poznáváme, jak je na jihu krásně. Krajina posetá nostalgickými rybníky, nádherné smíšené lesy, průzračné zatopené lomy a zadumané řeky kroučící se jihočeskou krajinou. Ovšem i při plánování dobrodružství se dozvíte i věci ze života. To vám najednou při praní prádla začne podivně cvakat pračka. Pozvete si opraváře, ten pračku otevře, odpojí hadici a z té se začne sypat poklad jako z kašny při soutěži v pevnosti Boyard. To samé, když otevře jinou část pračky. Opravář je nadšen, všechny předměty shromáždí na velkou hromádku a fotí. Prý to použije při srazu opravářů praček, protože tohle ještě nikdo nikdy neviděl. Bude mezi kolegy jednička. Pravdou

je, že peněz tam bylo přes tři stovky, po agresivním pracím prášku nepoužitelných. Majitelka má zálibu v ukrytí finanční rezervy na horší časy. Kdysi už jsem psal, že peněženku občas dává zmrazit do mrazáku. Přátelé, řekl jsem reportáž a už jsem zase odbočil k vyprávění. Tak tedy vycházíme s manželkou a kamarádem Totemem z rokycanské hospůdky směr Strašice, nejprve slyšíme za zatáčkou živou hudbu. Hurá bude pivko. Za zatáčkou u ubytovny tančí děti na romskou muziku, dospělí diskutují. Tak holt nic. Volnou krajinou s jazykem na vestě šplháme na kopec Žďár nad vesničkou Hůrky. Nezemřeli jsme. Na krásné vyhlídce na rokycanskou krajinu, nás omračuje děsivý smrad. Evina se na mne vyčítavě obrací. „To já neé, fakt neé.“ Dole pod kopcem je asi prasečák. Byl. V Hůrce hospůdka U Fabiána, dobří lidé a u lesa koupání. Ráno jdeme dál. Míjíme prvorepublikové chaty, jsou krásné. Do Strašic se plazíme s jazykem ještě níž než na vestě. Strašice jsou strašné. Hospody, které jsme našli, mají o víkend zavřeno. Vietnamské potraviny nás zachraňují. Jdeme dál do Medového újezdu, jazyk u ponožek, po betonce, kudy asi jezdily tanky z Rokycan na cvičení na Bahna. Krásné koupaliště s hospůdkou, začíná pršet, bude dle předpovědi pršet celou noc. Vyřešili jsme to. Jeden kamarád zvaný Pete nám vždycky říkal: „Kluci jsme už tak starý a zkušený, že si nemáme co dokazovat.“ Mobil zvoní, kamarád Pavka jede, spíme u Totema a reportáž končí koupáním v naší CHKOO, než nás najdou naše děti. Přátelé užívejte prázdnin, čekám na vaše reportáže, pamatujte, že si nemusíte už nic dokazovat, všechno máte v práci. **bs**

ZPRÁVY Z OBEČNÍHO ÚŘADU

Rekonstrukce fary

V plném proudu jsou práce na rekonstrukci fary a její přestavbě n centrum celoživotního vzdělávání. Firma RIOS, která vyhrála výběrové řízení na stavební práce začala po přípravných pracích s odkanalizováním budovy a s jejím statickým zajištěním. Současně probíhají výběrová řízení na pořízení vybavení do budovy.

(pokračování na str. 2)

ZPRÁVY Z OBECNÍHO ÚŘADU

Likvidace následků povodně

Jsou zpracovávány projekty na opravy místních komunikací a mostů tak, aby bylo možno požádat o dotace na likvidaci následků těchto povodní z fondů Středočeského kraje a ministerstva pro místní rozvoj.

Sběrný dvůr

Projekt sběrného dvora prošel úspěšně formální kontrolou a je ve fázi vlastního schvalování, které by mělo být v průběhu tohoto měsíce.

Dotace

Jsou podány žádosti o dotaci na vybavení učeben v MZŠ Obecnice a dále na vybavení jednotky sboru dobrovolných hasičů v Obecnici. Obě žádosti jsou podány na MAS Brdy.

Oprava vodovodního přívaděče

Byla dokončena oprava vodovodního přívaděče do Vodojemu Pod Třemošnou, který byl poškozen letošními povodněmi.

Mobilní rozhlas

Je možné se stále přihlašovat do aplikace Mobilní rozhlas. Toto lze učinit přes aplikaci **obecnici.mobilnirozhlas.cz** nebo prostřednictvím formuláře, který je k dispozici na OÚ Obecnice.
Josef Karas, starosta

Jubilanti

*Blahopřejeme všem jubilantům,
kteří slaví či budou slavít své narozeniny
v měsíci srpnu a září.*

V této rubrice budou uveřejňovány jména jubilantů (pokud nám k tomu dají písemný souhlas), kteří v daném měsíci slaví své 50., 55., 60., 65., 70., 75., 80. a 85. narozeniny.

Obecní úřad Obecnice

UZÁVĚRKA

zařijového čísla

OBECNICKÉHO ZPRAVODAJE

bude ve **středu 12. 9. 2018**

VÝSTAVA *Legendy a skutečnost*

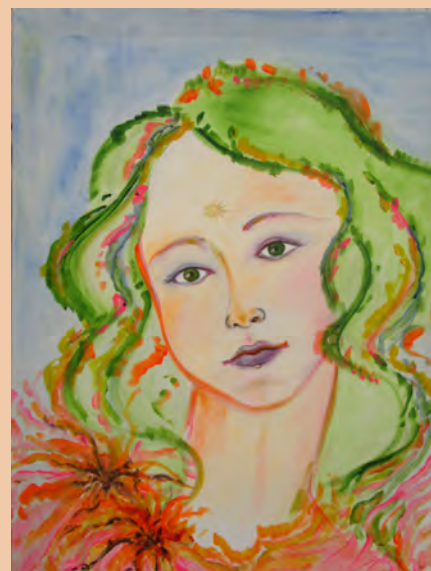
Ve Spolkovém domě v Obecnici
od úterý 14. srpna 2018 je pro vás
instalovaná výstava výtvarníků z Obecnice.

Vystavuje zde keramiku,
návrhy a kresby
Josef Proum

a obrazy

Magdalena Kolářová

Všichni jste srdečně zváni.

SBOR DOBROVOLNÝCH HASIČŮ Obecnice

Zdravím uprostřed léta všechny čtenáře Obecnického zpravodaje,

doufám, že všichni jste si užili a stále ještě užíváte dovolené bez nějakých nehod. Nyní opět přiblížím naši činnost od poslední vydání minulého zpravodaje. Ve středu 27. června jste mohli vidět v dopoledních hodinách větší ruch okolo hasičárny. To jsme byli požádáni z Mateřské školy, zda by se do naší zbrojnice mohly děti podívat. A tak okolo desáté hodiny děti s paní učitelkami dorazily. Děti jsme seznámili se základními informacemi o hasičích. Docela nás překvapuje, že i ti nejmenší už vědí důležitá čísla, která jsou pro různé složky IZS. Po trochu té teorie si děti zastříkaly z Tatry. Nakonec přišlo pro děti to nejlepší, a to, že se projely v našem Sobolu. My doufáme, že se dětem tato návštěva líbila a těšíme se opět někdy na viděnou.

Věřím, že mnozí z vás se byli podívat v lesním divadle, když hráli naši ochotníci. Tím i pro nás vznikla práce, protože jsme zabezpečovali požární dozor. Služby jsme měli předem rozdělené, takže nebyl problém naplnit potřebnou kapacitu. Co se týká samotného dozoru, tak pár kuřáků si občas neuvědomovalo, že jsou v lese a může se kouřit pouze na vyhrazeném místě. Většina se po upozornění do dané lokality přesunula.

První den prázdnin, kdy už byly i přes den docela vysoké teploty, jsme byli povoláni na čerpání vody do ZD ve Lhotě u Příbramě. Přesně to bylo 30. června ve 14:03 hodin. Po příjezdu jsme ohlédli místo události a posléze začali čerpat. I když to ze začátku nevypadalo, vody tam bylo hodně. Na výšku pomalu metr a půl. Voda se podařila vytáhnout a my se mohli vrátit domů.

Ve středu 4. července se nám v 16:48 hodin na hasičské zbrojnici rozezněla siréna. To jsme byli svoláni k likvidaci vosího hnízda zde v Obecnici. Tento výjezd probíhal podle standardního postupu. Po příjezdu se do hnízda nastříkal hubící sprej a po chvíli se hnízdo shodilo, aby se zbylé vosy neměly kam vrátit.

V sobotu 14. července přišel vrchol naší sportovní sezony. To jsme totiž opět pořádali Memoriál Františka Housky. Letos to byl již desátý ročník. Na hřišti jste nás mohli vidět již od časného rána, kdy jsme začali stavět stadion. Soutěž začínala ve 13 hodin a okolo 17 hodiny bylo dobojováno. Jako obvykle jsme začali netradiční štafetou a jedním útokem. Tyto časy se sečetly a posloužily pro rozřazení do pavouka Play-off. Jelikož jsme ale měli jen dvě družstva žen, tak ty si to rozdaly na dva vítězné útoky. U mužů se pavouk již sestavil. Naši muži dosahovali velmi dobrých časů, a to i při faktu, že se těsně před soutěží zranil jeden

10. ročník Memoriálu Františka Housky

Výsledné pořadí

Muži	Ženy
1. Suchodol	1. Suchodol
2. Čenkov	2. Jelence
3. Obecnice	
4. Hluboš	
5. Jelence	
6. Skalice	

naš proudař. Při boji o finále jsme našli přemohitele, a tak jsme šli o třetí místo. Tento duel jsme s přehledem vyhráli a mohli tedy slavit alespoň třetí místo. No a jak soutěž dopadala? Putovní pohár mužů i žen si odvezla obec Suchodol. Družstvo mužů ze Suchodola si odvezlo i pohár Starosty obce Obecnice, který získá družstvo s nejmenším součtem časů štafety a nejlepšího požárního útoku ze dne. Z mého pohledu soutěž dopadla suprově. Všem, kteří se aktivně podíleli na přípravách i úklidu, bych chtěl velice poděkovat. Úklid probíhal do večerních hodin, takže to bylo pro všechny náročné. Již teď se těšíme na další ročník a doufám, že nás na sport bude čím dál více.

Ve čtvrtek 19. července se nám v 14:57 hodin na hasičárně rozezněla siréna. Jelikož bylo vedro a trempové stále hodně cestují po lese, tak nám byl nahlášen požár. Bylo to nedaleko Toku a terén byl opět dost nepřístupný. S naší Tatroou se nám ale podařilo přijet co nejbližší. Na uhašení místa o rozloze 2 x 4 m jsme potřebovali půl naší Tatry, jak byla zem okolo vyschlá.

Abyste toho nebylo málo, tak hned druhý den 20. července jsme v 18:38 hodin jsme vyjžděli opět k požáru. Tentokrát to byla mez mezi Trhovými Dušníky a Kardavcem. Naštěstí se požár podařilo zlikvidovat již při zahoření, a tak při příjezdu velkých aut již nebylo co řešit. Stále je lepší, aby pro všechny případy velké auto přijelo. Ne vždy se podaří oheň dobře lokalizovat.

Po dlouhé době v pátek 27. července přišel déšť. Zapršelo hezky, i přesto nám byl nahlášen požár lesa v okolí Octárny. Hasičské vozy tedy vyjely k zásahu. Po příjezdu k místu události jsme ale nic nenašli. Velitel HZS tedy rozhodl, že se jednalo o paření lesa po dešti. Všichni jsme se tedy vrátili v klidu domů.

Půlka prázdnin se přehoupla a nám se hned 2. srpna v 12:56 hodin opět rozezněla siréna. Byli jsme svoláni na likvidaci, teď již sršního hnízda, které bylo u jednoho domu nad vchodem. Jelikož to neděláme poprvé, tak tento výjezd byl celkem rychlý.

V pondělí 6. srpna jsme měli trochu jiné zpestření našich výjezdů. V 11:32 hodin jsme byli povoláni na pomoc při vyproštění osobního automobilu, který zapadl při otáčení. Z mého pohledu by stačil asi traktor, ale paní řidička zavolala hasiče. A tak se na místo události sjely celkem čtyři hasičské vozy. Po příjezdu hasičského jeřábu se vozidlo přesunulo z příkopu na cestu a bylo hotovo.

Nakonec všem přeji krásně prožitý zbytek prázdnin a hlavně ať nás nepotřebujete...

Petr Zima, velitel SDH Obecnice

MATEŘSKÁ ŠKOLA v Obecnici

V pondělí 25. června děti úspěšně zakončily posledním kurzem plavecký výcvik v Aquaparku Příbram. I když některé děti mají rády vodu méně a některé více, všichni ze sebe během kurzu vydali maximum. Poslední kurz už nebyl pro nikoho problém skočit do vody, potopit se pod vodu a zadržet dech, přeplavat celý bazén a nebo si jen tak lehnout na vodu. Za své snažení byly děti odměněny „MOKRÝM VYSVĚDČENÍM“ a sladkou odměnou.

První červencové dny jsou začátek velkých letních prázdnin, ale děti si na ty „své velké prázdniny“ ještě několik dní počkaly. A aby to čekání rychleji uteklo a bylo příjemné, užitečné a plné těch správných informací, připravily paní učitelky povídky, které bylo věnováno bezpečnosti dětí. Od rodičů slyší děti o bezpečnosti dnes a denně, ale slyšet tyto informace je potřeba neustále. V průběhu několika dní si paní učitelky povídaly s dětmi o bezpečnosti v autě, na chodníku a o bezpečnosti při jízdě na kole, jak mají zvládnout a vyřešit některé situace. Děti se také dozvěděly, jak se zachovat, když se ztratí, a jak se mají zachovat při setkání s cizím člověkem.

Prázdniny nám pomalu končí a nový školní rok už se nám blíží.

Mateřská škola je otevřena
od 20. 8. 2018
a tento prázdninový provoz
pro přihlášené děti končí
31. 8. 2018.

Nový školní rok začíná
v pondělí 3. 9. 2018.

Na všechny děti se srdečně těší
všichni zaměstnanci MŠ

Knihovna a Spolkový dům Obecnice

Co bylo...

22. 6. proběhlo **slavnostní pasování prvňáčků na čtenáře**. Všichni se sešli kolem 8 hodiny v knihovně, kde před pasování museli splnit několik úkolů. Děti ukázaly své znalosti abecedy, poté hádaly pohádky a ve finále ještě určovaly pohádkové dvojice. Vše se jim moc povedlo. A nastala chvíle, kdy děti předvedly, jak se naučily číst. Každý žák přečetl kousek textu a následně byl pasován na čtenáře. Každé dítě tak dostalo šerpu, pamětní list a knížku na prázdniny „Lumpíček a Rošťanda“. Slavnostní pasování se vydařilo a všem novým čtenářům přeji mnoho krásných chvil strávených u knih. ☺

Ten samý den odpoledne proběhlo v knihovně **Pohádkové spaní** pro starší Všeználky. Jak to všechno probíhalo?

Sešli jsme se v 17 hodin a hned jsme se převlékli za pohádkové postavy. V kostýmech jsem šli na procházku. Jelikož nám přišlo, tak jsem chvíli v knihovně tvořili pohádkové postavy.

Po dešti jsme absolvovali bojovku za pokladem. Po bojovce jsme opekli čertovo pečínky. Po večeri jsme shlédli první pohádku. Poté jsme šli vypustit lampion štěstí. Podívali se na pohádku, aplikovali hygienu a šli spát. Ráno následovala snídaně v podobě pizzarohlíků, koláčků, čaje a kakaa. Po snídani jsme se všichni sbalili a odjeli domů. Celá akce se i přes občasný déšť vydařila. ☺

27. 6. se konal **výlet se seniory**. Místo na Krivoklát jsme jeli na **zámek Zbiroh**. Další pokračování výletu se nezměnilo. V 8.00hodin jsme se vydali smluveným autobusem z Obecnice. První zastávka byla na zámku Zbiroh, kde byla připravena objednaná prohlídka a následně oběd. Po lehkém strávení oběda jsme se přesunuli do autobusu a pokračovali směr Lány. Kde jsme se podívali po zámecké oboře, prošli si několik částí zahrady, podívali se do kaple a jako poslední zastávka nás čekal pomník T. G. Masaryka. Výlet se vydařil, počasí nám celkem přálo a do Obecnice jsme se vrátili okolo 18 hodiny.

(pokračování na str. 6)

(dokončení ze str. 5)

29. 6. proběhl **výlet s malým Všeználkem**. Jeli jsme se podívat na **zámek Radič**, kde byl pro děti nachystaný zajímavý program. Zážitková prohlídka zámku s hledáním pokladu spojená s převlékáním dětí za princezny a rytíře. Uvítat nás přišel pan průvodce v dobovém obleku. S Děťmi jsme si tak poslechli něco málo z historie zámku, tak aby to pro nás bylo věkově chápatelné. Celá prohlídka byla velmi zábavná a naučná, museli jsme splnit několik úkolů, abychom otevřeli záhadné dveře, za kterými se skrýval poklad. Po úspěšném nalezení pokladu se děti převlékaly za princezny a za rytíře. Program byl moc fajn a moc nás bavil. Na závěr výletu jsme si dali zmrzlinu a pokračovali do Obecnice. ☺

Přes celé letní prázdniny je nejen pro děti ve spolkovém domě nachystaný program plný zábavy. V červenci jsme společně v knihovně cvičili své mozkové závity v podobě kvízů, hádanek a hlavolamů na různá témata. Když už se nám z hlaviček kouřilo, kvízy vystřídal zpívání nebo hraní venkovních, sportovních či společenských her. Ani ve vytváření jsme nelenili. Vyzkoušeli jsme například vymalovat mandaly pomocí enkaustiky a následně jsme doryli zbytek ornamentů špendlíčkem. Jindy jsme malovali „Pohádky lesního ticha“ nebo jsme si vytvářeli vlastní design na oblečení. Malovali jsme na trička, kračasy, tílka a vše dopadlo naprosto perfektně. I v lese se dalo tvořit umění – vyrazili jsme postavit krásná mechová obydlí pro lesní zvěř a havěti ☺. Sice se nám prázdninový program blíží pomalu ke konci, ale my ani v srpnu nezahálíme. Olejové a prstové barvy jsou pro nás hračka, k tomu si zazpíváme pár táborákových písní nebo je doplníme i divadelní improvizací. Vzhledem k pěknému počasí jsme dokonce navštěvovali místní koupaliště, kde jsme si užívali nejen vodních radovánek, závodů, potápění a sluníčka, ale ve volné chvíli na ručníkách jsme měli nachystané různé techniky malování nebo jsme se doplňovali různým vypráváním. Prázdninový program poběží do čtvrtka 30. 8. 2018. ☺

(pokračování na str. 7)

(dokončení ze str. 6)

Co bude...

Rozloučení s prázdninami

se bude konat v pátek **31. srpna 2018**
od 15 hodin na místním fotbalovém hřišti.

Pro děti bude připravený program v podobě
soutěží a závěrem
bude opékání
špekáčků.

Od září 2018 budou opět ve spolkovém domě fungovat **kroužky Všechnálek** jako loňský školní rok. (Všechnálek pro školu a Všechnálek pro školku.) Více informací (kdy kroužek bude probíhat apod.) bude upřesněn v září. Zájemci se mohou klidně přihlašovat už teď. Buď přímo v knihovně nebo na tel. čísle: 725 428 280, 318 105 842 nebo na e-mail: knihovnaobecnice@seznam.cz.

Keramika pro dospělé – od září 2018 bude v knihovně v odpoledních hodinách probíhat keramika pro dospělé, kde budeme tvořit jednoduché doplňky do bytů – jmenovky, zápichy, sezonní dekorace, mističky, čísla popisná, věšáčky a jiné. Vlastní fantazii se meze nekladou. Více informací (kdy bude keramika probíhat apod.) bude upřesněn v září. Zájemci se mohou klidně přihlašovat už teď. Buď přímo v knihovně nebo na tel. č. 725 428 280, 318 105 842 nebo na e-mail: knihovnaobecnice@seznam.cz

V následujícím roce také budou ve spolkovém domě opět sobotní ruční dílny, a programy pro dospělé (besedy, přednášky, výstavy, tvoření apod.). V každém čísle zpravodaje bude program vypsán a upřesněn.

Půjčování knih

Výměnný fond – každé jaro a podzim k nám do knihovny zavítají paní knihovnice z knihovny J. J. Drdy a přivezou nám výměnný fond. Vozí nám dvě série – dětské a dospělé. V tomto výměnném fondu najdete knihy mladší, žádané, novější a nebo současné. V každé sérii najdete přes krimi, romantické příběhy, humorné čtení, fantasy, kuchařky, návody, rady a jiné. Zkrátka každý si přijde na své. Knihy z VF se půjčují stejně jako každé jiné knížky.

Chcete si zapůjčit knihu, která přes veškeré hledání není v naší knihovně? Neváhejte se zeptat! Stačí přijít do knihovny a vše spolu domluvíme a vypůjčíme. Můžeme totiž knihu vypůjčit z jiné knihovny. ☺ Jediné co k vypůjčení potřebujete je autor a název knihy.

Dny, kdy si přijdu vypůjčit knihu:

Po	9.00 – 12.00 hod.	15.00 – 18.00 hod.
Út	13.00 – 15.00 hod.	
St		14.00 – 16.00 hod.
Pá	9.00 – 11.00 hod.	

Aktuální dění a akce v knihovně také můžete sledovat na webových stránkách knihovny:

http://www.obecnice.knihovna.cz/ nebo na facebookových stránkách – **Knihovna a Spolkový dům Obecnice**. V případě dotazů neváhejte knihovnu kontaktovat, ráda zodpovím veškeré dotazy. ☺

SKLO EVROPSKÉ SECESE

Až do **30. září** je v Galerii České spořitelny v Rytířské ulici č. 29 v Praze výstava „**Sklo evropské secese**“. Ve dvanácti prosklených vitrinách jsou tentokrát vystaveny vázy, flakony, žardiniery, mísy, stolní lampy a karafy. Nádherné sklo různými způsoby barvené, vrstvené, zdobené i odleptávané. Také broušené. Vše bylo vyrobené v letech 1894 až 1913. Na stěnách jsou doplňující podrobné nákresy a popisy kde, jak a pro koho bylo toto sklo vyráběno.

Výstava je otevřena denně od 10 do 18 hodin, vstup je zdarma.

E.T.

VZPOMÍNKA

Dne 5. května 2018 tomu byly už dva roky, co nás náhle opustila naše milovaná dcera **Pavla Hejnalová**.

*S bolestí v srdci vzpomínají rodiče
a kamarádka Katka*

Zdabořská 25, 261 01 Příbram

AKORDY

Vstup od parkoviště Penny Zdaboř

PO - PÁ
15:00 - 18:00

Tel.: 774 801 143
info@akordy.cz

**NOVÁ PRODEJNA
HUDEBNÍ NÁSTROJŮ
prodejna a bazar**

STŘÍPKY Z MÉHO VANDRBUCHU

Hřebenovka z Trístoličnicku na Plechý

Počasí toho dne odpovídalo spíše pozdnímu podzimu, i když podle kalendáře byl teprve předposlední květnový týden. Obloha byla zamračená a bylo otázkou času, kdy se otevře a pořádně se rozprší. Seděl jsem ve Volarech na náměstí a usilovně jsem přemýšlel, jak strávím další den mojí dovolené. Má cenu vyrazit na tu Stožeckou skálu, jak jsem měl v plánu nebo to vzdám a uvidíme, jak bude zítra? Pohled směrem k nedalekým kopcům moc optimisticky nevypadal! No co, sedět na zadku není řešení, vyrazím a uvidím, třeba se to vybere, a když ne, tak mě snad cestou něco napadne, jak strávit den. Hned za městem poustím stěrače a vidina plánované túry mizí kamsi do ... pryč. Vymýšlím tedy, co dál, míjím odbočku na Soumarský Most a České Žleby, projíždím Lenoru, a najednou jsem na „hlavní“, co vede od Horní Vltavice na státní hranici. Doprava nebo doleva? Doprava to znám, vezmu to doleva, kousek za „čárou“ je městečko Haidmühle, tam bych se mohl podívat, při posledním výletu ze Stožce přes Nové Údolí jsem se tam sice zastavil, ale nějak nebyla chuť ho projít a blíže se s ním seznámit, točený Paulaner v „gásthauzu“ měl přednost. ☺ Na bavorské straně jsem se nejprve krátce zastavil v obci Philippsreut, odkud jsem po další zastávce, vynucené mými bdělými německými kolegy, pokračoval přes Bischofsreut do Haidmühle. Nutno podotknout, že počasí se mezi tím umoudřilo, přestalo pršet, dosud šedivá obloha se začala protrhávat, prostě ta pověstná desátá hodina rozhodla. A jak začalo chvilkami prosvítat i sluníčko, tak mě zřejmě „osvítlo“ a po letmém nahlédnutí do mapy mi vnučko nápad – nebudu se už vracet zpátky, ale auto nechám na parkovišti pod Trístoličnickem a mrknu se po okolí, neb se jedná o místo z mé strany dosud neprobádané. Na prohlídku Haidmühle tedy ani tentokrát nedošlo, projel jsem ho a kousek za ním jsem odbočil na úzkou, leč perfektně vyasfaltovanou silničku, která mě dovedla až na placené parkoviště. Zde jsem se rozloučil se svým plechovým miláčkem a asi po půl hodině chůze jsem byl na vrcholu Trístoličnicku (Dreisesselbergu). Tato 1.312 metrů vysoká hraniční hora dostala svůj název podle tří kamenných stolic (sedátek), která jsou vytesána na vrcholu skalního bloku, kam lze vystoupat po 37 schodech. Podle pověsti se zde scházeli panovníci tří sousedních zemí, přičemž každý z nich seděl ve své vlastní zemi, protože až do roku 1765 nebylo místem, kde se stýkaly hranice tří zemí – Čech, Německa a Rakouska – sedlo Trojmezí, ale vrchol Trístoličnicku. Z upravené vyhlídkové plošiny je daleký výhled do Bavorska, za příznivého počasí jsou vidět i vrcholky Alp. Další zajímavostí tohoto vrcholu je ostrý cíp našeho území, který vybíhá až k úpatí skal a přes který vede jediná přístupová cesta z německé strany k nedalekému hotelu s restaurací. Z tohoto místa jsem se přesunul k pět set metrů vzdálenému vrcholu Hochsteinu (1.333 m.n.m.), skalní skupině s vrcholovým křížem a dalekou vyhlídkou, zejména na českou stranu Šumavy. U paty schodiště na vyhlídku stojí otevřená pamětní kaple sv. Jana Nepomuka Neumanna, rodáka z Prachatic. Vrátil jsem se zpět na Trístoličnick, kde jsem po červené značce, kopírující státní hranici, došel po třech kilometrech přes vrchol Trojmezí (1.361 m.n.m.) do sedla Trojmezí (Dreieckmark 1.321 m.n.m.), kde se od roku 1765 stýkají hranice České republiky, SRN a Rakouska. Současný trojboký hraniční kámen nahradil dřívější mohutný, více než 2 metry vysoký, který byl původně ozdobený znaky a barvami sousedních zemí. Mírně zvlněným terénem jsem došel na Rakouskou louku, na nejvýše polo-

žené vrchovištní rašeliniště na Šumavě, obklopené klimaxovými smrčínami. Odtud už mi zbývalo jenom vystoupat na nejvyšší horu české strany Šumavy, na Plechý (Plöckenstein), zdvihající se do nadmořské výšky 1.378 metrů. Vrchol tvoří výrazné seskupení skal a balvanů, z vrcholové plošiny, osazené křížem s nápisem „Hoře Zdar“ (Berg Heil), je v současné době velmi omezený výhled. Zajímavostí je, že průměrná roční teplota zde dosahuje pouze 3°C, roční úhrn srážek se pohybuje v rozmezí 1.400-1.700 mm a sněhová pokrývka bývá vysoká až 2,5 metru. Drsným přírodním podmínkám tu odolávají již jen horské smrčiny s typickými „praporcovitými“ korunami, jejichž tvar určuje převládající směr větru. Když už jsem byl na vrcholu Plechého, tak jsem si ještě udělal odbočku ke dvěma vyhlídkám. Nejprve jsem minul Kučerovu vyhlídku, pojmenovanou podle RNDr. Stanislava Kučery (1944-1992), jihočeského botanika a znalce Šumavy. Odtud jsem pak pěšinou sestoupil na skalní plošinu, na které se nachází 14,5 metru vysoký památník Adalberta Stiftera, německy písničkářského spisovatele, známého vřelým vztahem k Šumavě. Z plošiny je výhled na téměř kolmou jezerní stěnu, vytvořenou ledovcem, vysokou přes 250 metrů! Pod ní se nachází Plešné jezero, jedno z pěti šumavských horských jezer, rozkládající se na ploše 7,48 hektarů. Lze odtud zahlédnout i trpytící se hladinu Lipenského jezera a samozřejmě také nekonečné plochy šumavských hvozdů. Poté, co jsem se pokochal nádherným výhledem do kraje, tak jsem se stejnou cestou vrátil až na Trojmezí, kde jsem odbočil na „Pěšinu Adalberta Stiftera“. Ta mě zavedla až na okraj kamenného moře, nacházejícího se na jižním úbočí (ležícím v Německu) vrcholu Trojmezí. Jedná se o změť žulových bloků a balvanů, pokrývajících na několika místech plochu o velikosti 90.000 m². Přechod přes toto kamenné moře je poměrně náročný, nicméně vydaná námaha je odměněna nádhernými výhledy do německého a rakouského podhůří. Dále jsem pokračoval po nenáročném vrstevnicové pěšině, která mě dovedla až pod vrchol Trístoličnicku, kde na mě na parkovišti věrně čekal můj plechový miláček. ☺ Půlden- ní túra se nakonec vydařila, při zpáteční cestě jsem si v nedaleké restauraci Dreisesselalm dal výborný cikánský řízek a špece, co víc si přát. ☺ P.S. Pivo jsem si dal až ve Volarech, v Hotelu Bobík, kde podávají výbornou nefiltrovanou jedenáctku, kterou si vaří ve svém pivovaru. Jo a tu Stožeckou skálu jsem přece jenom zvládl – hned druhý den. Bylo nádherně už od rána ... ☺

Z cest Vás všechny zdraví **Martin Jarolímek**

ZA TAJEMSTVÍM BRDSKÉHO PRALESA

(Po stopách Brdského predátora)

Dobrodružně-humorná sci-fi • autor Václav Moravec

Kapitola XXV. • Rudé oči ve tmě

A všechno začíná znovu, proběhlo mi v hlavě jako bleskem, ale tělo ztuhlo v okamžení. Srdce naopak opět rozjelo svůj divoký kvapík. Takže přeci jenom některý z těch zatracených opičáků přežil útok fialového mraku?! Ty hrozné červené oči nemohly patřit přece žádné veverce nebo zvědavé srnce. Mám z toho mít radost, či je spíše na místě se bát?

"Co je s tebou? Koukáš, jako bys zahlédl čerta," šťouchl do mne dobrácky Karel.

"Však jsem ho taky, ty vole, viděl!"

"Co to blábolíš?" řekl již trochu znepokojeně a sám se začal rychle rozhlížet po zšeřelém pásu houštin, které obklopovaly "naš" kaňon.

Byl to jenom okamžik, co jsem Karlovi odpovídal a obrátil k němu hlavu. Když jsem vzápětí zase švenknul očima do místa, odkud mě propalovaly ty zlé oči, již tam nebyly. Zdálo se mi to snad? Jsem snad ze všech těch podivných událostí již tak, jako kluci jsme říkali, vyšuleny, že ztrácím soudnost a neumím rozlišovat mezi fikcí a realitou? Ne, určitě ne, To, co jsem viděl, se mi rozhodně nezdálo, tam nahoře se na nás dívala šelma. Divoká, nezkontrolovatelná bestie, možná poslední zástupce druhu, mnou nazvaného pracovní "Brdský Yetti". Zřejmě se nezúčastnil jejich honu na naši partu a tak se zachránil.

"Kurňa, já nic nevidím, co si to zase vymejšíš za ptákoviny," vztekal se už doopravdy Karel. Ani se mu nedivím, vše již vypadalo, že se chýlí ke konci. Skoro bych napsal zdárnému, ale vzhledem ke skonu pana Ondráka, by to vyznělo cynicky. Zkrátka ke konci, a najednou by jsme si zase měli hrát na "četníky a zloděje"?

"Kluci, tam nahoře na nás fakt někdo čuměl a sním své fusekle, že to byl jeden z těch vopičáků. Teď už tam ale nic nevidím."

"Kurva, fix, že já sem se s váma vracel. Teď už sem moch bejt v Jincích v hospodě a vypravovat za ruma, jak jsme honili vopičáky. Do prkvančic! Namísto toho musím čumět, aby mě nesejmul nějaký pitomej neandrtálec!"

"Fasek, mám tam utělat pif, pať?" zeptal se nebyvale kurážně Joachim a začal puškou kopírovat okolní terén.

"Neblbni, ještě na nás nikdo neútočí," snažil jsem se uklidnit situaci.

Stáli jsme na místě ještě dalších asi deset minut, ale pořád se nic nedělo. Jenom v dálce tu a tam zahoukala sova a větve okolních stromů se neznatelně pohybovaly ve večerním větříku. Sakra, že bych měl přeci jenom halucinace? Co teď? Kupodivu s řešením této podivné situace, alespoň částečným, přišel Karel.

"Bude líp, když dneska už nikam nepudeme, jestli si fakt viděl goriláka, tak by si nás cestou mohl vyčihnout a takhle ve tmě se s ním rvát nechci. Bude líp, když se tady utáboříme a z vašich báglů a větví si uděláme kolem ležení ohrad. Si chr je sichr. A ráno se pak podíváme na to místo, kdes viděl ty oči. Ale jestli tam nic nenajdem, tak ti fakt dám do dršky!"

Howgh. Domluvil náčelník Apačů, slušelo by se říci. Karel měl však pravdu, opět se projevila jeho praktická povaha. Vytáhli jsme z batohů baterky a za jejich svitu si upravili malou pevnost. Klacků bylo v našem dosahu dost a dost, takže to nebyl až takový problém. Rozdělili jsme si hlídky a tak jsme se báli, že se stejně nikdo z nás moc oka nezamhouří. Po přestálých zkušenostech se nám ani nikdo nemohl divit...

Jestli jste, milí čtenáři, čekali nějakou bitku, tak jsem vás asi navnadil zbytečně. Noc přešla naprosto v klidu, žádná řežba se nekonala. Ani nás nepřišel strašit duch staršíka Ondráka. Tedy, abych to upřesnil, k bitce sice nedošlo, ale i tak se těch několik nočních hodin neblaze podepsalo na našem vědomí. Ať již jsme po chvilkách spali, či drželi hlídku, všichni jsme ráno mžourali jako šůvy.

"Už abysme byli vodsad' v prdeli," řekl to za nás všechny zálesák Karel. Omlouvám se za ty vulgarismy, ale takové výrazivo zde padalo a já je pouze přepisuji. Myslím, že psát se má realisticky a určitě by vás tahalo za uši, kdybych vkládal Karlovi do úst místo prdel třeba řiť nebo zadek. Ale to jsem jenom trochu odbočil.

Celí rozespali a otlaceni jsme zbalili bágly, zhltili pár chlebě s paštikou a pak s posledním odhodláním vyrazili z kaňonu. Samozřejmě jsme šli prozkoumat místo, odkud nás cosi sledovalo. Abych byl však upřímný, teď za bílého dne, když se nad stromy klube sluníčko, vypadalo vše naprosto pohodově a já si uvědomil, že to místo ani snad přesně neurčím. Včerejší zlý pohled z vršku kaňonu, jako by byl zapomenutý škaredý sen. Začínám sám pochybovat, opravdu jsem to viděl? Nešálily mě smysly?!

Houštiny nad kaňonem byly prázdné, nic jiného jsme ani nečekali. Přece na nás nebude opičák čekat. Co však bylo horší, tady nahoře byla kamenitá půda a po stopách ani památky. Zato o kus dále směrem do lesa jich bylo plno. Rozhodně však nebyly od jednoho "kusu" a také nebyly čerstvé, tedy ze včerejšího večera. Tyto byly nejméně několik dní staré, logicky vzato, pocházely od opičí tlupy, která nás pronásledovala. A pokud se týká toho typického "yettiovského" puchu, ten byl sice na úbočí skal patrný, ale stejně tak i uvnitř kaňonu a v okolním terénu vůbec.

"Ten jejich smrad jen tak nevypuší, to není žádný důkaz, že by nás odsud včera večer pozorovali. Já neříkám, že kecáš, ale jestli se tady někdo schovával, tak po sobě nic nenechal," konstatoval Karel a vylezl z houští. Kdyby nebyl oblečený, řekl bych, že vylezl sám "Brdský Yetti". Bohužel však, byl to náš zálesák. Vlastně, proč bohužel, spíše by se hodilo říci naštěstí. Už jsme měli opičí tlupy plné zuby a naší jedinou snahou bylo rychle odtud zmizet.

Takže je to jasné, měl jsem asi chvilkové zatmění mysli, vystrašil mne neexitující prelud, halucinace, či si to pojmenujte, jak chcete. Osobně si myslím, že jsem ty oči viděl a že nepatřily nikomu jinému, než jednomu z těch chlupatých obrů, ale dokázat to nemohu. Takže, kdož ví?! Za to, co jsem prožil v posledních dnech, si snad mohu dovolit i případné vidiny...

Jelikož jsme nic neobjevili, ani nás nikdo nenapadal, ukončili jsme veškeré pátrání a nasadili směr silnice v lesním prostoru. Tady nás už nic nemohlo zadržet. Polohu kaňonu jsem si pečlivě zaznamenal, samozřejmě v amatérském náčrtku, na kus papíru, kde jsem se snažil zachytit alespoň orientační body a přibližné vzdálenosti.

Když jsme mizeli v lese a údolí opic mizelo za našimi zády, ještě jednou jsem se obrátil. Z přítmí brdského pralesa za námi hleděl obří stín a dvě rudé tečky sledovaly naši cestu. Protřel jsem si rychle oči. Už tam nic nebylo. Asi budu muset zajít k psychiatrovi.

(pokračování na str. 10)

Kapitola XXVI. • Epilog

K silnici jsme již došli bez problémů. Nikdo z nás nemluvil, jenom jsme se podezíravě rozhlíželi kolem sebe. Co, kdyby..? Zázitky z nedávných "přátelských dýchánek" s opičími lidmi v nás byly ještě příliš živé. Po těch několika dnech v divočině jsme vypadali skoro jako oni. I ten nelibý oděr, který jsme kolem sebe šířili, již nebyl daleko od originálu made in "Brdský Yetti" a pomalu se blížil puchu těžkých ruských voňavek. A to je co říct.

U silnice nás čekalo překvápko.

"Kde se flákáš, ty prašivko, už jsme mysleli, že tě sežrali opice?" Proti nám šel s flintou přes rameno a v mysliveckém kvádru Jirka Schnejder s Pepou Hudečkem a několika dalšími kamarády z Obecnice. Nastalo velké objímání, tedy já s myslivci a Karel s Joachimem mezitím stáli trochu rozpačitě za mnou. Rychle jsem je představil a jak se ukázalo, Jirka znal Karla z dřívějších dob, kdy byl ještě "řádným občanem". Joachima si chlapi prohlíželi s neskrývaným zájmem, což kulatému zlatníkovi dělalo velice dobře a hned s nimi našel společnou řeč přes svou mušketu a mysliveckou latinu vůbec. Jeho roztomilá výslovnost slavila úspěch.

Jak se ukázalo, Jirka s ostatními se mě vydali hledat, jelikož jsem byl pryč již sedmý den od mého odchodu do brdských lesů. Když jsem namítal, že je to blbost, že jsem přece v Brdech teprve čtvrtý den, tak Jirka kroutil hlavou a trval na svém. Stejně tak mu přizvukoval Pepík a že měli pravdu jsem se mohl přesvědčit hned po příchodu do civilizace, když jsem se dostal k prvním novinám. Tehdy jsem pochopil, proč po posledním střetu s opy (který se vlastně nekonal), bylo ráno tak krátké a skoro hned poté nastal večer. Magnetická bouře nám trochu pohnula časem. Myslím, že jsme si mohli ještě gratulovat, že to bylo opravdu pouze o pár dní, také jsme se mohli ocitnout třeba o dvacet let vpředu. To bych tedy nevydejchal. Takhle to беру všemi deseti! Hůře je na tom tlupa brdských hominidů, ta byla patrně časovou smyčkou vymrštěna kamsi do budoucnosti. Ale na druhou stranu, třeba jim tam bude lépe.

Napadla mě ale ještě jiná verze zmizení tlupy yettiů. Jeden německý spisovatel sci-fi, či spíše klasický ufolog, tuším že se jmenuje Hausdorf, vytvořil hypotézu, podle níž se tito chlupatci, ať jim už říkáme, Yetti, Big Foot, Almas, Jeren, Sisimite, Khi Trau či Mawas apod., většinou vyskytují tam, kde bylo zrovna také hlášeno UFO. Pan Hausdorf z toho tudíž usoudil, že tito hominidé by mohly být cosi jako domácí zvířata "ufounů", která se jim třeba zaběhla z "létajícího talíře" nebo si odběhla jen tak se na naší planetě vyvenčit. Samozřejmě jsem to trochu zlehčil a zjednodušil, jak mám ve zvyku, ale podstatu této hypotézy jsem zachoval. Takže, co když si tlupu "našich vlasatců" pouze vyzvedlo nějaké UFO a odletěli prostě domů?! Já vím, jako bych vás slyšel. "Co nám to tady povídá, hňup jeden. Vždyť pana Ondráka unesly opice před II. světovou válkou, a to je už přes půl století! Tak jaképak vyvenčení domácího mazlíčka!" Jistě, máte úplně pravdu, ovšem, pokud bychom na věc nahlíželi ryze pozemskými očima a srovnávali našimi měřítky. Co pro nás znamená celou věčnost, může být pro "ufouny" zanedbatelná chvíle.

Ale to jsem jen tak odbočil, podstatné bylo, že komunita brdských netvorů byla fuč a naší expedici po ní zbylo akorát pár snímků jejich stop a chlupů. Vlastně, s těmi chlupy to vyšlo na levačku, neboť jsem je prostě někde v lese při těch honičkách vytrousil. Čili, můj hlavní důkaz přišel vniveč, ale utěšoval jsem se myšlenkou, že v kaňonu, kde Velké nohy přebývaly, přece musí být chlupů kila. Vždyť opové jistě línali jako srstnatá zvířata nebo jim padali vlasy jako lidem. Jenže zatím jsem se do toho tajemného údo-

líčka ještě nedostal. Nějak na to nebyl čas a události se tak vyvrhly, že i kdybych z Brd přitáhl živého Yettiho na řetězu, tak mi věda neuvěří. Žijeme nyní ve věku zvýšené nedůvěry v cokoli a kohokoli a i naše trojice brdských pátračů se setkala s nepochopením a výsměchem. Co já vím, tak Karel se kvůli tomu dokonce v hospodě popral, protože si z něho ochmelkové dělali srandičky, když jim líčil naše putování a bitky s chlupatci a Joachim mi psal z Německa, že s ním sice sepsali obsáhlý rozhovor pro jedny renomované noviny, ale nakonec to prý vydali v nějaké humoristické příloze. Joachim holt není Messner, aby ho začali brát alespoň trochu vážně. Kratičce odbočím, i mě dost překvapilo, že asi měsíc po svém odjezdu do "Tojčlant", se Joe na pár dní vrátil do Příbrami a nabídl Karlovi, aby u něho v obchodě dělal cosi jako vyhazovače, on řekl decentněji detektiva. Mně pak prozradil, že i tam mají problémy s různými mafiemi, čím dále drzejšími a Karel mu imponoval svou srdnatostí a obří figurou. Náš brdský zálesák se ani moc dlouho nerozmyslel a kývnul. Jenom se zajímal, jaké v Německu točí pivo.

Já jsem také sondoval, jak s naším příběhem naložit mediálně nejlépe, ale bylo to marné snažení, nikdo mě nebral vážně. Oslovil jsem postupně několik populárních časopisů i deníků, ale některé neodpověděly vůbec a jiné ve stylu, najdi si psychiatra, blbečku. Úspěšnější nebyly ani mé osobní ataky těchto redakcí. Všude mě chápavě vyslechli a pak slušně vypoklonkovali. Prostě mě brali jako příliš snaživého kolegu z okresního plátku, který se chce zviditelnit. Že mám i nějaké fotky stop, které ti mamlasové tady v životě neviděli, tomu se vysmáli, že mi takových udělají dvanáct do tuctu.

Abych se přiznal, všechen ten nezájem mě tak otrávil, že jsem se tomuto tématu přestal věnovat, úplně jsem se na to vykašlal. Proto také v knize chybí i odpovědi na otázky, které vplynuly z průběhu mého pátrání. Třeba, kdo byl a kde bydlel tajemný "učitel Pěnička", jestli dosud žijí nějaký příbuzní pana Ondráka, zda jeden z brdských yettiů zůstal v lesích, či jsem měl pouze vidiny, jestli se třeba vrátí z jiného časoprostoru jeho kámoši a tak podobně. Neměl jsem prostě na to už nervy. Ale upřímně, co jsem asi tak mohl čekat od našich "uprděných" českých mediálních tvůrců. Jejich fantazie byla ohraničena malostí české kotliny a yetti v Brdech, to prostě pro ně byla příliš silná káva. A že o divých lesních mužích psali již těsně před II. světovou válkou v Horymýru?! Nad tím mávali ti chytráci rukama jako nad kachnami z první republiky. Nemělo fakt cenu se snažit ty tupé hlavy přesvědčovat. Pokud se týká místa posledního spočinutí pana Ondráka, to jsme si se zbylými členy "expedice" nechali pro sebe a prozradíme ho pouze, kdyby se náhodou přihlásil některý z jeho potomků, má-li vůbec nějaké. Myslím, že tam, kde jsme pana Ondráka pohřbili, tam je mu nejlépe, vedle ostatků jeho psiho přítele. V lese prožil největší část svého života, byť o to určitě osobně nestál. S tím jsme ale nemohli nic udělat a naše snaha, aby se alespoň v závěru svého dlouhého, ale nezavidělného bytí vrátil mezi lidi, vyšla bohužel naprázdno.

Co říci na závěr? Posléze ve mně dozrálo jediné možné řešení, napsat o tom všem knihu. Tady ji tedy máte a myslíte si, co chcete. Takhle to prostě bylo, i když sám přiznávám, že všemu uvěřit bude pro vás asi nebývale těžké. Je to jenom na vás!

A úplně na závěr ještě krátký dodatek. Nevylučuji, že se tam do Brd, do tajemného opičího kaňonu (z pochopitelných důvodů nebudu upřesňovat jeho polohu), jednou vrátím a třeba se tato kniha ještě někdy v budoucnosti dočká svého pokračování. Možná...

LÉKAŘ A VY • Velká noha, velký problém a nejen to

Nárůst velikosti dětských chodidel je potvrzenou skutečností, ale výrobci obuvi ještě sále nestačili zareagovat. Není výjimkou, že osmileté děti dosahují velikosti obuvi, kterou by měly dosahovat až kolem desátého roku věku a dnes už i v první třídě nosí děti velikosti spadající do škály dospělé populace. Městské děti mívají výrazně užší chodidla, ale pro ně je obtížné najít padnoucí obuv. Spolu s velkým chodidly ale roste i generace tzv. XXL dětí. Nejde u nich jen o klasickou obezitu, kterou má 25% dětí nastupujících do první třídy, ale 10 % má i tzv. monstrózní obezitu. Krom toho jsou některé děti celkově přerostlé, vypadají starší, ale jejich kardiovaskulární a motorický systém odpovídá věku a není na takovou hmotnost připravený. Dochází k jeho přetěžování a časem se přihlásí zdravotní problémy, které překvapí už i třicátníky. Ve hře je cukrovka, cévní postižení vedoucí až k transplantaci ledvin, jaterní cirhóza... Obezita dětí zasahuje i do vývoje celého těla. Časté je špatné postavení páteře, dolních končetin, roste svalová hmota na nohou. U monstrózní obezity se tuk ukládá nejen v oblasti jater, ale i do svalů, ledvin nebo mozku. Půl roku trvající obezita u dospělého a rok až rok a půl obezity u dětí vede už k nevratným změnám, a tím i celoživotní obezitě. Od druhého stupně je obezita dle obezitologů celoživotním nevléčitelným chronickým onemocněním. Energetický systém člověka je již kompletně přestaven, centrální regulace sytosti se posune až o 20% a mozek trvale hlásí, že chybí oněch 20 %. S pocitem hladu nelze bojovat, to se z psychologického hlediska nedá. Lze se maximálně z druhého stupně obezity dostat na první nebo ze třetího na druhý, ale přeskočit dvě pásma nelze. U monstrózní obezity je pak už jen cesta chirurgická.

Obezita s sebou nese i dřívější nástup puberty u dívek, u chlapců díky nadváze dochází k modifikaci začátku puberty. Tuková tkáň vychytává testosteron a přeměňuje ho na estrogény. Tím pádem klukům nerostou vousy, nehrubne hlas, ale rostou prsa a jsou to pak takoví kulatí bezpohlavní medvídci. Významný je vliv výchovy a prostředí. V rodině obézních rodičů je velké riziko, že i děti budou obézní. Ale nejde o kvalitu jídla, nemá to moc společného se zdravými nebo nezdravými potravinami, ale s jejich množstvím. Tři kilogramy mrkve mají dvojnásobek energetické hodnoty než tabulka čokolády. U nadváhy rozhoduje kolik jíte, pak kdy jíte a nakonec co jíte. A proč začínají být české děti přerostlé? Výživové normy byly stanoveny v době, kdy po druhé světové válce děti trpěly podváhou. Z rodinného lékaře se vyčlenil samostatný obor praktický lékař pro děti a dorost, který se vedle očkování věnoval výživovému stavu nastupující populace. Normou byl příjem 3 gramů bílkovin na kilogram tělesné váhy. V době dostatku ale stačí jen 1 gram a populace je tak přesycena bílkoviny. Plnohodnotné bílkoviny z masa a mléčných produktů jsou jednou z příčin nabírání. Bílkoviny nemají v těle žádnou zásobárnu, co tělo nevyužije, to zmetabolizuje hlavně na tuky. Vedle toho jsou bílkoviny v období růstu hlavním stavebním kamenem a při jejich přebytku tedy dochází k nárůstu všemi směry. Proto i monstrózní obezita není u dětí někdy patrná na první pohled, protože děti vybočují z tabulek nejen váhou, ale i výškou. Dvanáctileté děti s váhou 100 kg vypadají na osmnáct.

Patříme k jedné z nejvyšších populací na světě. Před námi jsou už jen Nizozemci a Dánové. Mnoho dětí má nadváhu už v kojeneckém věku. Stále platí doporučení kojit

podle chuti, ale 20% novorozenců je schopno se přejídat. A tak největším nebezpečím pro děti jsou jejich matky. Navíc se stoupajícím věkem rodiček roste jejich pocit, že všechno vědí nejlépe a otázka dětského lékaře: „... a není Vám divné, že kupujete v půl roce oblečení na roční dítě?“ jim připadá nepatřičná, protože „...nám ten chlapec tak krásně papá a roste..“. Ve stravování dětí je v pořádku, pokud děti nedojídají a nikdo je k dojídání nenutí. Je normální, že dětem ve škole někdy nechutná, oběd je kvůli energetické nutnosti, ne kvůli chuti. O výhodě domácího stravování se v řadě domácností už nedá mluvit. Rodiče rezignovali na kvalitu stravy, vaří se z polotovarů, nejí se společně u jednoho stolu, často se rodina stravuje ve fastfoodech. Tam je jídlo připraveno přesně tak, aby to s prominutím sežal každý. Jde o specifický poměr tuků, sacharidů a glutamátu, které udělají i z nepoživatelného pokrmu chuťovku. Obezita má vliv i na sexualitu, stokilové dítě si těžko nastaví sebevědomí a pro monstrózní obezitu přestává být sexualita motivační. Nelíbí se sami sobě, mají pocit, že se těžko mohou líbit někomu jinému a sexualitu vytěsní. První sex obvykle bývá trochu katastrofa a dnešní dospívající to mají nastaveno tak, proč se snažit, když na internetu mají za pět minut vyřešeno.

Je normální, že dětem ve škole někdy nechutná, oběd je kvůli energetické nutnosti, ne kvůli chuti. O výhodě domácího stravování se v řadě domácností už nedá mluvit. Rodiče rezignovali na kvalitu stravy, vaří se z polotovarů, nejí se společně u jednoho stolu, často se rodina stravuje ve fastfoodech. Tam je jídlo připraveno přesně tak, aby to s prominutím sežal každý. Jde o specifický poměr tuků, sacharidů a glutamátu, které udělají i z nepoživatelného pokrmu chuťovku. Obezita má vliv i na sexualitu, stokilové dítě si těžko nastaví sebevědomí a pro monstrózní obezitu přestává být sexualita motivační. Nelíbí se sami sobě, mají pocit, že se těžko mohou líbit někomu jinému a sexualitu vytěsní. První sex obvykle bývá trochu katastrofa a dnešní dospívající to mají nastaveno tak, proč se snažit, když na internetu mají za pět minut vyřešeno.

Ale zpátky k velkým nohám. Chodidla mají z celého těla pro růst nejlepší podmínky. Dříve děti běhaly bosy a zbytek roku chodily v jedné botě. Dnes chodí bosky minimálně a nosí několikrát boty, což je pro chodidlo maximálně pohodlné, a navíc jsou chodidla stále v teple. Nepoměr mezi velikostí nohy a ostatním tělem se obvykle v dospělosti vyváží, protože chodidla rostou do 16. až 18. roku, ale rychlým růstem chodidla se nesprávně vyvíjí nožní klenba, od čehož se odvíjí špatné držení celého těla. Objevují se bolesti nohou, kolen nebo páteře. S nedostatkem pohybu souvisí i ochablé zádové svaly a skolióza. Dětem už dnes chybí i obyčejná chůze, protože je rodiče všude vozí autem. Málo se pohybují a jsou neobratné. Další ambulancí, jejíž čekárny se plní díky nezdravému životnímu stylu dětí, je kardiologie. Hlavní příčiny jsou obezita nebo přílišné zatížení srdce při sportu. Obojí souvisí s nárůstem získaných srdečních vad. Jsou to dva extrémy, rodiče buď na správnou výživu a dostatek pohybu nehledí nebo naopak své děti přetěžují. Podle kardiologa může jednostranné přetěžování organismu při výkonnostním sportu být pro dětské srdce stejně škodlivé, jako nulový pohyb. Do 13 let by se měly děti věnovat více sportům najednou a až později se specializovat na jeden druh. Ideální je povšechně sportující rodina, která v zimě lyžuje, v létě jezdí na kole, plave a hraje fotbal. Pokud člověk zvládne předejít obezitě, zvládne předejít i většině civilizačních chorob – cukrovce, hypertenzi nebo celé řadě nádorových onemocnění.

A to už stojí za to, ne?

Podle veřejných zdrojů upravila **Drsovo**

Slavoj Obecnice - KOPANÁ

STARŠÍ ŽÁCI

15. 6. 2018

TJ Spartak Rožmitál – TJ Slavoj Obecnice 1:1 (1:1)

branka: Zapletal

Matějka - Locker Al., Dvořáková, Prokeš, Kadlec - Polák - Ježek, Locker Ant., Roušal M., Roušal P. - Strniště
Střídali: Novotný, Janák, Zapletal, Kupčí

Poslední utkání sezóny jsme odbojovali velmi dobře. Rožmitálský hrají nepříjemný fotbal plný soubojů a balón jim taky nepřekáží. Prvních pět minut jsme drželi míč a nic nenasvědčovalo tomu, že nás domácí zatlačí a budou nás mačkat. Bohužel jsme začali prohrávat souboje a neustále jsme běhali bez míče. Z tlaku domácí vytěžili úvodní branku, kde nás ve vápně umě vykombinovali. Chyběl nám větší pohyb a agresivita v soubojích. Naštěstí se nám podařilo vyrovnat po individuální akci Honzy Zapletala, kdy po sprintu přes půl hřiště neměl komu přihrát, tak vystřelil z velkého úhlu a překvapil domácího brankáře. Druhá půle byla vyrovnaná a jak jsme mohli vyhrát, tak taky prohrát. Opět nás několikrát podržel výborně chytající Jonda Matějka. Po zranění nás na hřišti posílil Páťa Roušal a opět ho bylo plné hřiště. Ještě bych chtěl vyzdvihnout výkon Toma Prokeše na stoperu, který výborně hasil vznikající požáry před naší brankou a Káji Dvořákové, která se rvala jako lvice. Bod byl spravedlivý a my ho bereme.

16. 6. – dokopná

Sezónu jsme zakončili tradičním utkáním rodičů proti žákům. Výsledek byl jednoznačný... 4:1 pro žáky. Jak se říká... mládí vpřed. ☺ Následovalo vyhodnocení úspěšné sezóny ve které jsme obsadili krásné 4. místo. Krásný den jsme zakončili uspořádáním stezky odvahy pro naše nejmenší fotbalistky a fotbalisty... a zvládli ji všichni.

24. 6.

Krásné 2. místo na turnaji v Březnici

Sestava: Matějka, Polák, Ježek, Locker Al., Janák, Roušal P., Roušal M., Prokeš, Srch, Kupčí.

Turnaj jsme začali s borci ze Spartaku Příbram, kteří hrají Krajský přebor. I když jsme měli větší držení míče, tak jsme po rychlých akcích prohrávali již o dva góly. Bylo znát, že mají ve středu hřiště tři neohrožené borce s výškou okolo 180 cm. Nicméně ve středu hřiště Tom následně po velké rvačce o míč zabojoval, obešel hráče, navedl na střelu a vyslal svůj tvrdý projektil. Gólman Spartaku tvrdou střelou neudržel a dobíhající Jára Ježek uklidil míč do prázdné brány. Následoval další gól po hezké akci do naší branky. Dále jsme měli více držení, což vyústilo ve faul na půlce soupeře. Mára si postavil míč a po domluvě přihrál nakrátko Tomovi, který vymetl horní růžek branky, div neprotrhl síť. Matěj dál motal hlavu soupeři svými kličkami a Lojza neúnavně bránil, rychlým unikům soupeře. Tento zápas jsme měli většinu hry navrch, leč štěstíčko nestálo při nás. Konečný výsledek 2:3.

Další soupeř našich borců, byla Blatná B. Tento zápas, se hrál pouze na jednu branku. Páťa utekl po lajně a Járovi předložil balón před gólmana – Jára opět nezaváhal 1:0. Další akce byla rozehrána od Joňdi, který vyslal Máru. Ten následně prošel přes dva hráče a opět předložil míč

Járovi, který se nemýlil 2:0. Po odkopnutém balónu na naší půlku, si naši tři borci dávali tak dlouho přednost, až si vzal míč soupeř a nekompromisně zavěsil 2:1. Další akce na sebe nenechali dlouho čekat, jenže jsme hořeli na gólmanovi soupeře. Potom ale Joňda předal balón Járovi, který kolmicí našel Kryštofa. Ten výstavním lobem přehodil gólmana a stav se uzavřel na konečném výsledku 3:1.

Následoval další zápas s hlavními aspiranty na titul, a to Březnicí A. Před zápasem jsme si řekli, že do toho vlítneme a oni opravdu nevěděli, kde jim hlava stojí. Mára dal dlouhou přihrávkou před bránu, Tom skluzem dohrál míč a následně posunul na Járu, který se opět nemýlil. Další gól přišel záhy, kdy opět Jára zajel do gólmana a odražený míč uklidil do březnické branky. Následně Tom vystřelil tvrdou střelou, kterou gólman neudržel, vyrazil před sebe a Mára levou nohou dorazil míč do branky. Soupeř byl hodně frustrován a začal naše borce napadat, kdy například kopl do míče, který držel Joňda v rukou, Tomovi šlápli na nárt a Lojza dohráli velmi brutálně tělem. Následně soupeř dal čestný gól a končený stav byl 3:1.

V základní skupině jsme skončili celkově na 2. místě a šli do semifinále. Tam nás čekal tým ze skupiny A, který odehrál svou skupinu bez jediné ztráty a děsivým skóre 13:4.

Tento zápas s Blatnou A, byl velmi vyrovnaný a plný zvratů, ale až do chvíle, kdy Járu, který dostal přesný pas od Matěje, stáhli ve vápně na zem. Sám Jára se postavil k bílé teče a nekompromisně zavěsil na svou oblíbenou stranu k tyči (která pak to asi je???). V tomto zápase mohl vyhrát kdokoli, ale štěstíčko tentokrát stálo při nás.

Následně, jsme šli do finálového klání, opět se Spartakem Příbram. V tomto zápase jsme nebyli ti, kteří vládli na hřišti a po oboustranných šancích, kdy jsme mi i soupeři nastřelili tyče a další šance zneškodnili bezchybní gólmani na obou stranách, byl ukončen za stavu 0:0. Následoval penaltový rozstřel, ve kterém měl více štěstí soupeř.

Obsadili jsme krásné 2. místo.

Závěrem chci všem klukům poděkovat za bojovnost, kterou i za cenu bolesti do utkání dali. Bojovali jste jako tým a ukázali, že se můžete rovnat s kýmkoli. ☺

(pokračování na str. 13)

(dokončení ze str. 12)

Ve dnech 7. - 8. 7. 2018 proběhla brigáda na hřišti, kde jsme zrekonstruovali chátrající tribuny a upravilo se okolí hřiště. Všem zúčastněným děkuji jménem Slavoj za úsilí, které bylo do našeho krásného hřiště vloženo.

Ve dnech 30. 7. - 2. 8. 2018 se naši žáci a dorostenci zúčastnili soustředění v RZ Radost nedaleko Blatné. Primárním cílem bylo seznámení s hráči a hráčkami Pičína, se kterými budeme v letošní sezóně bojovat v soutěžích starších žáků a dorostu. I přes obrovské horko se kemp vydařil a cíle byly beze zbytku splněny. ☺

18. a 19. 8. 2018 se konal **V. ročník mládežnického turnaje JUNIOR CUP Obecnice**. První den patřil našim nejmenším fotbalistům a fotbalistkám, zároveň mladším a starším přípravkám. Druhý den turnaje se představili naši starší žáci, kteří mimo jiné změřili síly s fotbalistky 1.FK Příbram hrající ČFL žen. V rámci turnaje se uskutečnila charitativní akce pro dětský domov PEPA v Lazci. Výsledky upřesníme v příštím čísle Obecnického zpravodaje.

David Musil

místopředseda TJ Slavoj Obecnice, trenér mládeže

Divadlo Skalka 2018 - *Ženský boj*

Divadlo Skalka letos po osmi letech znovu uvedlo hru *Ženský boj*. Příprava na premiéru začala jako vždy mnoho týdnů předem, a tak, jak si „užívali“ nervy režisér, nápověda nebo příprava scény, tak si zkoušky užívalo nové herecké obsazení. Krom odzkoušení textu si pokaždé připravili nějakou dobrotu pro obecné použití, a zkoušky tak byly společenskou událostí. Tak, jak se blížila premiéra a krátily se intervaly mezi zkouškami, tak se na herce snášela tréma, jak se všechno stihne, jak to dopadne. A když generálka kvůli dešti ani nebyla, všechno se mělo ukázat až naostro při prvním představení. A ukázalo se, že se při zkouškách herci „neflákali“ a oni, režisér i diváci byli spokojeni. Prvním představením ubyla tréma a díky dobrému počasí se postupně odehrála všechna představení s průměrnou návštěvou asi 250 diváků na představení. Mnoho jich chodilo dlouho dopředu před zahájením hry, protože na ně čekal bufet s příjemnou obsluhou a výbornou nabídkou jídla a pití. Ani o přestávkách nic neváзло a každé představení končilo dlouhým potleskem. A teď už je zase čas na přemýšlení, co hrát příští rok. **Zapsala Evas**

Reportáž z prázdnin

Mnoho lidí tráví dovolené v zahraničí, ale i u nás doma je krásně. Známe to z pravidelné rubriky Martina Párka Jarolímka, která je výborná a rozhodně mu nechci lézt do zelí. Ale to, co jsme našli v Novohradských horách vám prostě musím napsat. Rozhodli jsme se na poslední chvíli, kde strávíme několik úvodních dnů naší pestré dovolené a náhoda nás přivedla do **penzionu Šejby** nedaleko **Nových Hradů**. Novohradské hory jsme navštívili krátce po „Sametu“ několikrát pěšky i na kole. Kraj je to krásný, ale tehdy z velké části opuštěný. Některá místa jsou moje srdeční záležitost a nastala krásná příležitost si to zase zopakovat. Kraj je to stále krásný, turistikou jen zčásti políbený, ale pomalu se vrací život i tam, kde byl vysídlený. Penzion Šejby byl ale po rušných týdnech před dovolenou

úplným zjevením. Začalo to neskutečně milým přijetím, kdy měl člověk pocit, že nepřišel do penzionu, ale k přátelům. Penzion stojí několik kroků od hranic, z místa je nádherný pohled do kraje, okolí je klidné, bez turistického ruchu, chybí tu trvalá kulisa reprodukované hudby a světlý smog, kuchyně je výborná a pokoje přívětivé. Naše cyklovýlety směřovaly hlavně na lesní cesty, protože počasí bylo víc než letní. Přesto bylo stále kde se vykoupat, kde se během dne občerstvit, ale proti Třeboni, kde nás čeká další kus naší dovolené, je to kraj „poněkud kopcovitý“. Až tady jsem ocenila Bohoušovo elektrokolo a bez nějaké fyzické přípravy je to bez elektrokola trochu očištěc. Kdo ale hledá krásný kraj, klidné místo a milý personál, penzion Šejby vřele doporučujeme. **Eva a Bohouš**